

28. 11. 2025

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Pojem „poskytovatel základních služeb“ v zákoně o kritické infrastruktuře

19. srpna 2025 vstoupil v účinnost zákon č. [266/2025](#) Sb., o odolnosti subjektů kritické infrastruktury a o změně souvisejících zákonů (zákon o kritické infrastruktuře), který stanovuje řadu práv a povinností pro poskytovatele základních služeb v odvětvích kritické infrastruktury. Stávající poskytovatelé jsou mj. do 1. března 2026[1] povinni předat příslušným správním úřadům informace pro účely jejich zařazení na seznam subjektů kritické infrastruktury. Zákon ovšem uvádí pouze odvětví, v nichž poskytovatelé působí. Teprve připravované prováděcí nařízení vlády poskytuje bližší pohled na tyto subjekty.

Aktuálně se ve fázi skončeného připomínkového řízení nachází návrh nařízení vlády o základních službách a kritériích významnosti (dále jen „**Návrh nařízení**“)[2], který na základě ust. § 10 odst. 2 zákona o kritické infrastruktuře (dále jen „**Zákon**“) vymezuje kritéria pro zařazení konkrétního poskytovatele základních služeb na seznam subjektů kritické infrastruktury.

Poskytovatel základní služby vs. subjekt kritické infrastruktury

Nejprve je na místě rozlišit, jaký je rozdíl mezi poskytovatelem základní služby a subjektem kritické infrastruktury. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. b) Zákona se poskytovatelem základní služby rozumí každý, kdo poskytuje alespoň jednu základní službu[3] na území České republiky a splňuje kritérium významnosti. Kritická infrastruktura dle písm. c) cit. ustanovení představuje aktivum, zařízení, vybavení, síť nebo systém anebo jejich část, které jsou nezbytné pro poskytování základní služby.

Poskytovatel základní služby je povinen ve lhůtě uvedené v ust. § 9 odst. 2 Zákona předat příslušným správním úřadům uvedeným v příloze Zákona a Ministerstvu vnitra[4] informace o poskytované základní službě, naplnění alespoň jednoho kritéria významnosti, o jeho kritické infrastruktuře na území České republiky nebo jiného členského státu Evropské unie a o tom, zda případně poskytuje základní služby i na území jiného členského státu Evropské unie, a to pro účely vydání rozhodnutí o zařazení na seznam subjektů kritické infrastruktury.

Jinými slovy, poskytovatel základní služby je povinen sám sebe identifikovat jako poskytovatele základní služby a poskytnout o tom odůvodněnou informaci správnímu úřadu příslušnému dle jednotlivých odvětví, jak je uvedeno v příloze Zákona, a to prostřednictvím portálu kritické infrastruktury.[5]

Subjektem kritické infrastruktury se podle ust. § 2 odst. 1 písm. d) Zákona rozumí poskytovatel základní služby, jehož kritická infrastruktura se nachází na území České republiky a je zařazen Ministerstvem vnitra[6] na seznam subjektů kritické infrastruktury na podnět příslušného správního úřadu, který obdržel uvedené informace od poskytovatele základní služby.

Rozlišování mezi poskytovatelem základní služby a subjektem kritické infrastruktury v této podobě je tak zcela nadbytečné. Zákonodárce vytváří dvě kategorie subjektů splňující tytéž materiální předpoklady, ale lišící se pouze v existenci či neexistenci registrace. Z ust. § 11 Zákona přitom

vyplývá, že rozsah správního uvážení příslušných správních úřadů při rozhodování o zařazení na seznam subjektů kritické infrastruktury se omezuje v první řadě toliko na posouzení splnění kritérií významnosti a otázky, zda daný subjekt spravuje kritickou infrastrukturu.

Ministerstvo vnitra tedy ve skutečnosti posuzuje, zda subjekt, který se identifikuje jako poskytovatel základní služby, skutečně takovým poskytovatelem je, a na základě toho provede registraci do seznamu subjektů kritické infrastruktury, protože se takový poskytovatel stane subjektem kritické infrastruktury.

Není bez zajímavosti, že směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2557 ze dne 14. prosince 2022, o odolnosti kritických subjektů a o zrušení směrnice Rady 2008/114/ES (dále jen „**Směrnice CER**“) s pojmem „poskytovatel základní služby“ operuje jen ve své preambuli. Vlastní právní úprava užívá toliko pojmu „kritický subjekt“, který podle čl. 2 bodu 1) a dále zejména čl. 6 Směrnice CER v zásadě odpovídá souhrnu definice poskytovatele základních služeb a subjektu kritické infrastruktury podle Zákona.

Lze tak shrnout, že není žádného důvodu pro takové dělení subjektů dle současného znění Zákona. Dělicí linií mezi poskytovatelem základních služeb a subjektem kritické infrastruktury je pouhá právní moc rozhodnutí Ministerstva vnitra o zařazení do seznamu subjektů kritické infrastruktury, aniž by existoval jakýkoli důvod pro nezařazení subjektu, který naplňuje materiální předpoklady pro jeho označení jako poskytovatele základních služeb, mezi subjekty kritické infrastruktury.

Kritéria významnosti dle Návrhu nařízení

Příloha Návrhu nařízení koncepčně vychází z přílohy Zákona, je tudíž členěna podle jednotlivých odvětví a jejich případných pododvětví. V jejich rámci pak vymezuje jednotlivé kategorie základních služeb, pro které definuje konkrétní kritéria významnosti. Vzhledem k tomu, že nelze předjímat konečnou podobu Návrhu nařízení ke schválení vládou, text tohoto článku se konkrétním kritériím významnosti a jejich opodstatněnosti nevěnuje.

Návrh nařízení ve své současné podobě však jasně demonstruje nesmyslnost potřeby členění subjektů na poskytovatele základních služeb a subjekty kritické infrastruktury v podobě upravené ust. § 2 Zákona. Ust. § 2 Návrhu nařízení uvádí, že základní služby v jednotlivých odvětvích a pododvětvích jsou uvedeny v příloze k Návrhu nařízení. Ust. § 3 Návrhu nařízení pak uvádí, že kritéria významnosti pro zařazení poskytovatele základní služby na seznam subjektů kritické infrastruktury jsou uvedena v příloze k tomuto nařízení.

Tím textace Návrhu nařízení odhlíží od skutečnosti, že kritéria významnosti jsou dle ust. § 2 odst. 1 písm. b) Zákona rozhodná již pro naplnění definice poskytovatele základní služby. Návrh nařízení tak v rozporu se Zákonem vytváří zdání, že poskytovatelem základních služeb je jakýkoli subjekt, který poskytuje základní služby uvedené v příloze Návrhu nařízení, a teprve při splnění alespoň jednoho kritéria významnosti uvedeného u každé základní služby je poskytovatel povinen nepřímo iniciovat proces registrace v seznamu subjektů kritické infrastruktury poskytnutím informací o své činnosti příslušnému správnímu úřadu podle ust. § 9 odst. 1 Zákona.

Úprava Návrhu nařízení a jeho přílohy tedy naráží na důsledky duplicity materiálních předpokladů pro podřazení do více kategorií subjektů vymezených Zákonem. Způsob, kterým Návrh nařízení zdánlivě rozlišuje poskytovatele základních služeb od subjektů kritické infrastruktury na základě kritérií významnosti jako dělicí linie, je ale paradoxně logičtější, byť v rozporu se Zákonem.

Subjekt, který poskytuje služby v odvětvích a pododvětvích uvedených v příloze Zákona, a prováděcí

právní předpis řadí jím poskytované služby mezi služby základní, je přirozeně poskytovatelem základních služeb. Alespoň v rámci nabízejícího se obecného chápání takového pojmu, jak jej užívá i preambule Směrnice CER. Racionální úvahou by bylo dále možné dojít k závěru, že pokud takový poskytovatel při své činnosti naplňuje alespoň jedno z kritérií významnosti stanovených prováděcím předpisem, měl by být povinen iniciovat svou registraci v seznamu subjektů kritické infrastruktury.

Zákonodárce se však při transpozici Směrnice CER do českého právního řádu takovým myšlenkovým postupem neřídil a vytvořil tak v Zákoně bez jakéhokoli logického opodstatnění dvojjedinou kategorii subjektů, když kritéria významnosti váže jak na poskytovatele základních služeb, tak na subjekt kritické infrastruktury.

Závěr

Z textace přijatého Zákona a chystaného Návrhu nařízení lze usuzovat, že poskytovatel základních služeb je pojmem nadřazeným subjektům kritické infrastruktury, které představují užší skupinu poskytovatelů s ohledem na význam jejich činnosti, na které se teprve vztahuje stěžejní část práv a povinností podle Zákona. Nekvalitní legislativní práce při přípravě a přijetí Zákona má však za následek, že každý, kdo naplňuje zákonnou definici poskytovatele základních služeb, je zároveň subjektem povinným k iniciování procesu registrace v seznamu subjektů kritické infrastruktury.

Takové rozlišování přitom jen znepřehledňuje právní úpravu a již při přípravě Návrhu nařízení zjevně vyvolává aplikační obtíže. Návrh nařízení totiž s pojmem poskytovatel základních služeb operuje nastíněným způsobem, který však odporuje znění Zákona. Pokud je účelem právní úpravy Zákona a Návrhu nařízení v návaznosti na Směrnici CER posílení odolnosti subjektů kritické infrastruktury, její obsah musí být jasný a srozumitelný, nikoliv vyvolávat interpretační obtíže a těžkopádné postupy správních úřadů v důsledku nedomyšlených definic pojmů.

Aby tato právní úprava dávala skutečný smysl, je třeba přistoupit k novelizaci Zákona a v jejím rámci přinejmenším odstranit podmínku naplnění kritéria významnosti z definice poskytovatele základních služeb a ponechat ji výhradně mezi důvody pro zařazení poskytovatele základních služeb do seznamu subjektů kritické infrastruktury.

Otázkou prozatím zůstává, jaká bude konečná podoba kritérií významnosti v příloze Návrhu nařízení, zda nedojde k opomenutí některých subjektů strategicky významných z hlediska jejich činnosti, nebo naopak ke kladení další administrativní zátěže na subjekty, jejichž význam je v tomto ohledu přinejmenším diskutabilní.

Mgr. Vojtěch Kozel

MELKUS KEJLA & PARTNERS

MELKUS KEJLA & PARTNERS advokátní kancelář s.r.o.

Washingtonova 1624/5
110 00 Praha 1

[1] Ust. § 30 odst. 5 ve spojení s ust. § 9 odst. 1 Zákona

[2] K dispozici >>> [zde](#).

[3] Základní službou se rozumí služba, která je nezbytná pro zachování základních funkcí státu, hospodářských činností, bezpečnosti, veřejného zdraví nebo životního prostředí, poskytovaná v odvětvích nebo pododvětvích podle přílohy Zákona.

[4] § 9 odst. 1 ve spojení s § 4 Zákona. V odvětví dopravy je např. příslušným správním úřadem Ministerstvo dopravy. Působnost dle jednotlivých odvětví vykonávají v příloze Zákona uvedené ústřední správní úřady nebo Česká národní banka.

[5] § 9 odst. 2 Zákona

[6] § 11 odst. 1 Zákona

Další články:

- [AML - od zákona č. 253/2008 Sb. k AMLR: co konkrétně musí česká povinná osoba změnit do roku 2027](#)
- [Podmíněné propuštění ve světle zásady ústnosti a přímosti](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 37.: Povinná forma jednání ve smlouvách](#)
- [Poučení z krizového vývoje v kauze bitcoiny](#)
- [EUDAMED: Jednotná databáze mění pravidla hry na trhu zdravotnických prostředků](#)
- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Pohled přes hranice - natáčení pornografických klipů jako důvod výpovědi z nájmu bytu](#)
- [Nařízení EU o umělé inteligenci a jeho dopady na využití jazykových modelů v advokátní praxi](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)